

‘Het voorlezen was dan misschien aan de aandacht van mijn ouders ontsnapt, maar toen duidelijk werd dat lezen toch wel essentieel zou zijn voor mijn schoolcarrière, was mijn vader vastberaden om van zijn visueel ingestelde zoon een belezener te maken. Hij had ergens de hoop dat die puberzoon, lijkend op een figurant in *The Walking Dead*, nu eindelijk een keer ging lezen en iets van zijn leven zou gaan maken. Puur voor het idee kocht mijn vader elke maand een boek over een of andere filosoof, wereldleider of vrede-stichter en zette het in mijn – onaangetaste – boekenkast. Dan kwam hij weer thuis met een boek over Mao Zedong: “Kijk, Amin, dit is een enorm interessant verhaal over Mao. Ik heb het in het Arabisch gelezen. Je gaat er echt veel van leren.” Mensen, serieus, dat boek was dikker dan een olifant. Gewoon tegen het absurde aan. En daar bleef het niet bij, want telkens kwam er weer een ander boek. Immanuel Kant. Als je de achterkant las dacht je dat het in een andere taal geschreven was. Lange tijd dacht ik dit ook echt: Kant, onleesbare zinnen, zal wel Duits zijn – bleek het echt wel de Nederlandse vertaling te zijn. Nelson Mandela, Karl Marx, ga zo maar door.’

‘Ik nam elk boek weer met heel veel enthousiasme in ontvangst: “Bedankt pa, ik ga het echt lezen!” Maar ik ging naar boven, deed het licht uit, zette de PlayStation aan en ging verder met m’n leven. Het sprak mij totaal niet aan, de boeken niet en het idee van lezen niet. Ik was duidelijk niet geïnteresseerd en stond ook zeker niet open voor de boeksuggesties van mijn vader. Plus, wat moet

een jongen in de puberteit met Karl Marx? Het enige wat ik waarschijnlijk dacht was hoe de vrouw van die Marx eruit heeft gezien.’

‘Terugkijkend op de inspanningen van mijn vader om mij aan het lezen te krijgen, kunnen we er nu samen hard om lachen: “Jongen, dat jij uiteindelijk meester in het recht bent geworden, het is letterlijk een godswonder.”